

Anul 59

Seria II-a Nr. 432

8 PAGINI — 15 BANI

Miercuri 4 aprilie 1956

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

Inceput
de primăvară

Norii și-au schimbat deodată
Straiul imbecil de vată;
Pe azur, cernite dungii,
Trec cocorii-n riuri lungi.

Mugurii grăbiți, pe crângi,
Gala sint să scoată spângi,
Iar un zarzăr, mai zoriit,
In beteală s-a-nvălit.

Satu-n vale pitulat
Oștile și-a ridicat;
Avangardă, hăt în zare
E-o brigadă de tractoare.

Și cum lunecă încet
Către-o geană de făget,
După ea se țin pe jos
Brazde, ca de abanos.

E. CIOBANU

Insemnări

Miciuri nistul satului

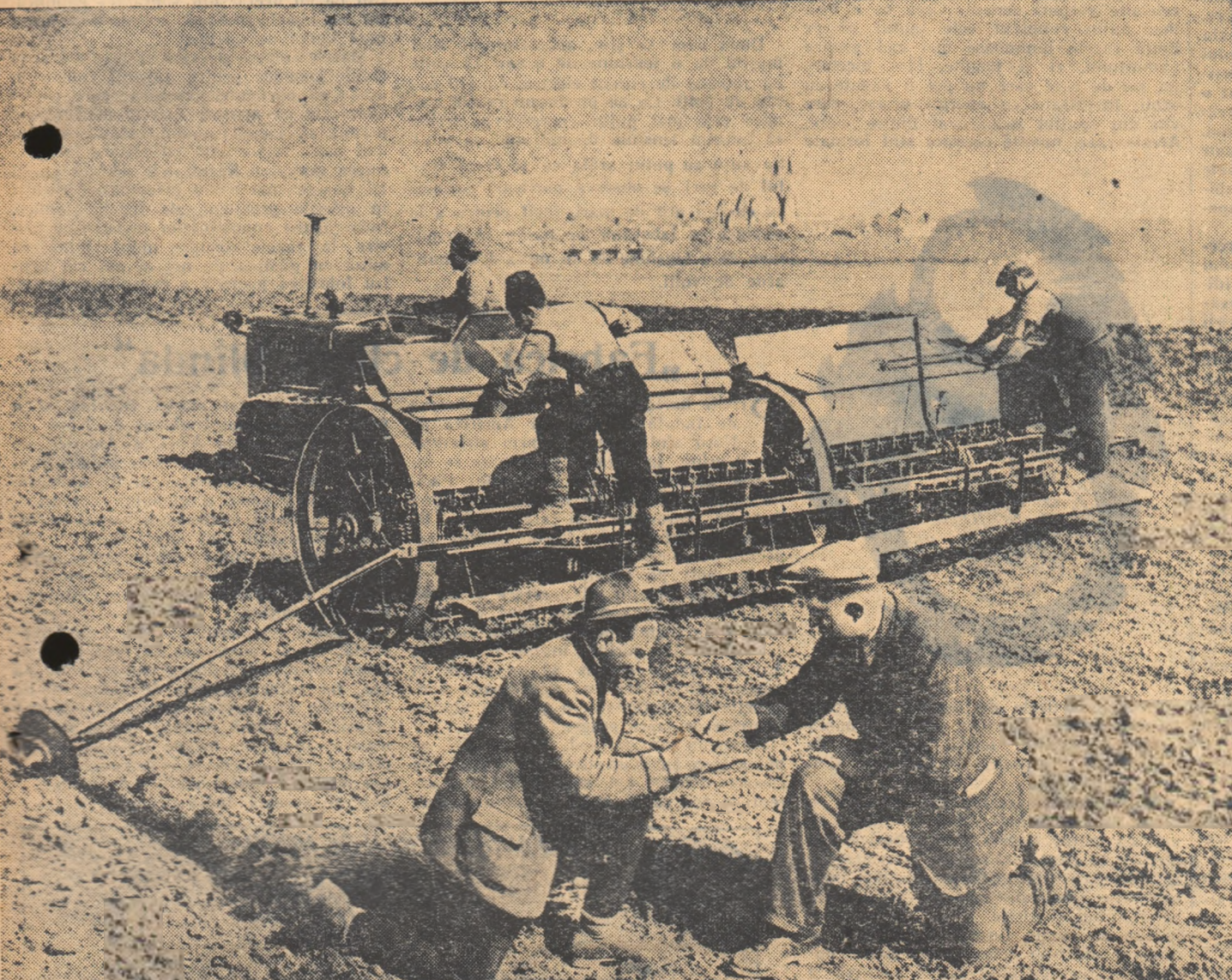
Trăiește în satul Bodoș un om, al cărui nume a ajuns cunoscut în toată Regiunea Autonomă Maghiară. Se numește Gașpar Albert. Ocupația de seamă a lui Gașpar Albert e grădinăritul. Sint sute și sute de oameni în țara noastră, care se ocupă, ca și el, cu grădina. De ce atunci m-am hotărât să vorbesc tocmai despre Gașpar Albert? Se poate spune în puține cuvinte: fiindcă țaranul acesta din satul Bodoș a pătruns secretele științei. Nu peste noapte! Sint ani de zile de cind se străduiește să priceapă viața legumelor, de cind încearcă experiență după experiență, pentru a obține cât mai multe și mai frumoase soiuri de legume. In acești ani, Gașpar Albert s-a adăpat mereu din operele miciuriniștilor sovietici. Iar învățătura cișligată a pus-o să dea roade în propria sa grădină. Și a dat.

In toamna trecută, miciuriniștilor din Bodoș a obținut, în medie, 32.000 kg de cartofi la hectar. E o cantitate care nu se poate realiza oricum și oriunde! Dar principalul este că se pot obține asemenea recolte.

Roșiile, gogoșarii, vinetele din grădina lui Gașpar Albert, de asemenea, nu cresc oriunde. Au ajuns să se înțeleagă cu grădinarul, care le vorbește pe limba științei, dădăcându-le în tocmăi ca pe niște ființe delicate. Și munca lui este răsplătită din plin. Cine a putut vedea ardeii grași, care cîntăreau între 400—600 grame fiecare, s-a convins. Acești ardei uriași au fost văzuți de sătenii din Bodoș, cît și de vizitatorii expoziției agricole a Regiunii Autonome Maghiare. Ce-ar însemna dacă în brazdele fiecărui grădinar ar crește asemenea minuni? Ne-am bucura, așa cum se bucură miciuriniștilor satului Bodoș.

Acesta este numai un început, printre multe altele. Și nu încape îndoială că prin pătrunderea necontenită a științei pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale patriei, miciuriniști ca Gașpar Albert vor răsări din ce în ce mai mulți, în fiecare sat!

STELIAN FILIP

„Lucrarea este bine executată!” Balint Petru, președintele gospodăriei colective „Hristo Bolev” din Vinga, regiunea Timișoara, are numai cuvinte de laudă pentru felul cum își îndeplinește munca tractoristul Cleșiu Livius de la S.M.T.-Orțișoara. Insămînțarea sîclei de zahăr se face cu un cuplu de semănători sovietice tip „2 CK-16”, care odată cu sîmînța aplică și îngrășămintele chimice.

Cuvîntul agronomului

Să semănăm la vreme și după metode înaintate

Timpul fiind foarte înaintat, lucrările de însămînțare în acest an trebuie făcute cît mai grabnic. Aceasta nu înseamnă însă că ele pot fi făcute oricum, că nu este nevoie de respectarea unor anumite reguli, de folosire a metodelor înaintate de lucru. Mai sint încă mulți țărani muncitori care, din grabă și din nesocotirea îndrumărilor primite de la agronomi, obișnuiesc să semene așa cum au văzut din bătrîni, adică prin prîrștire cu mina.

Oricit de dibaci ar fi semănătorul, sîmînțele nu cad la aceeași depărtare una de alta, așa cum e nevoie pentru ca plantele să se dezvolte bine. Nici adîncimea la care se îngroapă sîmînțele nu e aceeași: cele mai din față sint luate de vînt sau mincate de păsări, cele căzute prea adînc răsar mai tirziu sau nu mai răsar deloc.

In schimb, dacă sint semănate cu mașina, sîmînțele de cereale cad în rînduri egal depărtate între ele, și la aceeași adîncime. Ele răsar toate o dată, și, fiind egal depărtate unele de altele, sint luminate la fel, iar aerul pătrunde ușor printre rînduri. Toate acestea fac ca plantele să se dezvolte uniform, ajungînd în același timp la coacere, — ceea ce ușurează recoltarea și înlătură pagubele. Recoltele obținute în acest caz sînt bineînțeles cu mult mai mari decît atunci cind se însămînțează cu mina. Pe de altă parte, cu mașinile, semănatul se face mai ușor, chiar pe vreme cu vînt, iar cantitatea de sîmînță ce se folosește este cu 15—20 la sută mai mică decît la semănatul prin împrîștiere. Cu

semănătorile trase de cal se pot însămînța 3—5 hectare pe zi.

Semănători pentru cereale există destule în toate satele. Formînd grupe de într-ajutorare, asociîndu-se sau lucrînd în tarlale întinse, cu ajutorul S.M.T.-ului, orice țaran muncitor are putința să însămînțeze cerealele la vreme cu ajutorul mașinilor de semănat în rînduri.

Cu ajutorul semănătorilor, cerealele pot fi însămînțate și după alte metode înaintate, cum sint: semănatul în rînduri încrucișate și semănatul în rînduri dese.

Ing. agr. S. MĂRCULESCU

Necazul tinerei colectiviste

De la o vreme oare-s mai frumoasă?
Am mai crescut cumva? M-am mai mărit?
Că prea mi se învîrt pe lingă casă
Atîși flăcăi, și-mi spun să mă mărit!

Acum doi ani nu prea aveam, e drept,
Cearșafuri albe, perini și covoare...
O îndolală mi se zbate-n piept:
De-aceea toți îmi dau tircoale, oare?

Pentru dulapul plin cu rufărie
Și pentru magazia cu bucate?
Dar fetele, spuneți-mi, cine știe
De ce privesc la mine încludate?

Sint zile-ntregi de cind mă-ntreb mereu...
Prea mulți flăcăi îmi les in cale! Hei,
Le-aș zice eu o vorbă, n-ar fi greu,
...De n-ar fi și Petrică printre ei.

IOANA ZAMFIR

Un buget al construcției socialiste și al păcii

De curînd Marea Adunare Națională a Republicii Populare Romîne a votat Bugetul de Stat al R.P.R. pe anul 1956. Intemeindu-se pe Directivele Congresului al II-lea al P.M.R., acest buget este o cheazășie puternică a mersului nostru înaintea pe drumul construcției socialiste.

Nu poate să nu stîrnească mîndria și mulțumirea noastră faptul că bugetul pe 1956 însumează la venituri 45.430,6 milioane lei, iar la cheltuieli 44.430,6 milioane, ceea ce înseamnă un excedent însemnat. Acesta este un rezultat și o dovadă a temeiniciei finanțelor statului nostru.

Mai bine de trei sferturi din cheltuielile prevăzute în bugetul recent votat sint destinate finanțării economiei națio-

nale și acțiunilor social-culturale. In acest scop se va folosi suma de 33.837,1 milioane lei, dintre care o însemnată parte este alocată dezvoltării industriei grele. Astfel, pentru investițiile capitale în industria grea se prevăd fonduri cu 36,5 la sută mai mari decît în 1955.

Bugetul pe anul în curs oglindește totodată grija statului democrat-popular pentru continua dezvoltare a agriculturii. In acest capitol s-au alocat 4.224,5 milioane lei, dintre care peste 210 milioane lei vor fi investite sub formă de credite pentru întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective. In marile centre agricole se vor înființa 14 noi S.M.T.-uri.

Din Bugetul de Stat al R.P.R.

reiese limpede grija cu care partidul și guvernul nostru veghează asupra dezvoltării învățămîntului, a culturii și sportului. Alocățiile pentru treburile social-culturale au crescut anul acesta cu 13,1 la sută față de anul trecut. Numai pentru construirea de locuințe bugetul alocă fonduri de peste 800 milioane lei. In cursul anului acesta se va construi un post de televiziune în București, se vor înființa noi studouri de radio, biblioteci și instituții de artă, se vor ridica noi unități sanitare, iar cele existente vor fi lărgite.

Bugetul de Stat al R.P.R. este oglinda fidelă a politicii externe de pace dusă de statul nostru. Acest lucru se deslușește clar din faptul că anul acesta cheltuielile bugetare

pentru apărare sint cu 476 milioane lei mai mici decît anul trecut.

Spre deosebire de țările capitaliste, bugetul țării noastre nu își are izvoarele principale în impozitele și taxele încasate de la populație. Astfel de venituri nu reprezintă decît 8,7 la sută din totalul bugetului țării noastre. Grosul veniturilor, — de 88,7 la sută — îl constituie încasările din întreprinderile și organizațiile socialiste (de stat și cooperatiste).

Muncind pentru justa gospodărire a fondurilor prevăzute în bugetul de stat, oamenii muncii de la orașe și sate, strîns uniți în jurul partidului și guvernului, vor aduce o nouă contribuție la cauza înfloririi și întăririi patriei noastre.

Hotărîri pentru îmbunătățirea învățămîntului

De curind au fost publicate „Propunerile Ministerului Învățămîntului pentru dezvoltarea și ridicarea nivelului învățămîntului de cultură generală”. Aceste propuneri au stîrnit un viu interes în rîndurile lucrătorilor din învățămînt, ale părinților elevilor, ale maselor largi de oameni ai muncii.

În anii puterii populare, școala de cultură generală a luat o mare dezvoltare, deosebindu-se fundamental de școala veche, burgheză. Reforma învățămîntului din 1948 a deschis larg porțile școlii pentru fiii oamenilor muncii și a legiferat o serie de măsuri menite să asigure învățămîntului condiții cit mai bune. Astfel, au fost elaborate noi planuri și programe de învățămînt, au fost tipărite manuale noi, iar laboratoarele, muzeele și cabinetele școlilor au fost înzestrate cu aparatură și material didactic.

Raportul Comitetului Central și Direcțiile Congresului al doilea al partidului pun un accent deosebit pe sarcina ridicării și pe mai departe a nivelului învățămîntului de toate gradele, a întăririi legăturii școlii cu practica, cu producția. În Direcțiile Congresului se prevede ca în cursul celui de-al doilea cincinal să fie cuprinși în învățămîntul de 7 ani circa 90 la sută din absolvenții școlilor elementare și, totodată, să se pregătească condițiile pentru trecerea în decursul cincinalului următor la învățămîntul de 7 ani general și obligatoriu.

Recentele propuneri ale Ministerului Învățămîntului constituie o măsură importantă în vederea îndeplinirii acestor sarcini date de partid. Astfel, pentru rezolvarea cit mai justă a problemei duratei învățămîntului de cultură generală, Ministerul a prevăzut în proiectul său mărirea duratei de școlarizare la 11 ani, după cum urmează: 4 ani pentru cursul primar (clasele I—IV), 3 ani pentru cursul de gimnaziu (clasele V—VII) și 4 ani pentru cursul mediu sau de liceu (clasele VIII—XI).

Se prevăd, de asemenea, măsuri pentru împlinirea strînsă a învățării cu practica, cu munca creatoare din uzine și de pe ogoare, asigurîndu-se în felul acesta elevilor cunoștințe și deprinderi practice.

Importante prevederi cuprind proiectele noilor planuri de învățămînt pentru școlile minorităților naționale. Printre altele, predarea limbii romine va trebui să înceapă nu în clasa I-a, cum se procedează în prezent, ci în clasa a II-a, astfel ca în clasa I-a elevii să fie lăsați să se concentreze asupra învățării scrisului și cititului în limba maternă și numai după aceea să treacă la însușirea vorbirii și scrierii într-o altă limbă.

Discutarea largă a acestor măsuri și îndeplinirea lor, după definitivare, revine în primul rînd învățătorilor și profesorilor care au de îndeplinit nobila misiune încredințată de partid, de a da patriei noastre cetățeni bine pregătiți, luptători activi pentru pace și construirea socialismului în țara noastră.

Îndrumarea muncii culturale astfel ca ea să sprijine activ transformarea socialistă a agriculturii, constituie preocuparea principală a activului cultural din raionul nostru. Faptul că în raionul Timișoara există azi 42 de gospodării agricole colective, 24 de întovărășiri agricole și 64 de asociații de cultivare a plantelor tehnice se datorește fără îndoială și contribuției activității cultural-educative desfășurate în rîndurile țăranilor muncitori.

De curind a avut loc sesiunea de constituire a noului comitet executiv al sfatului popular raional. Cu acest prilej, la propunerea deputaților, s-a hotărît să muncim în așa fel încît, încă în acest an, sectorul socialist să cuprindă 40 la sută din suprafața arabilă a raionului. Așa cum bine s-a arătat la sesiune, dacă lunar în fiecare gospodărie colectivă vor intra numai 4 familii de țărani cu gospodărie individuală, sarcina aceasta poate fi cu prisosință îndeplinită. Poate oare activitatea cultural-educativă să sprijine grăbirea procesului de transformare socialistă a agriculturii în raionul nostru? Cu siguranță că poate și încă cu mult folos. În această privință cea mai bună dovadă o fac faptele.

Bunăoară, în comuna Biled, activitatea intensă desfășurată de activul cultural sub îndrumarea organizației de bază și împreună cu ea a dus la intrarea în gospodăria colectivă a 130 de familii de țărani cu gospodărie indi-

Razele COSMICE

Știință popularizată

Părțilelele cu asemenea energii au în sușiri cu totul nebanuite. Ele pătrund în atmosfera pămîntului, ciocnesc nucleele atomilor elementelor din aerul atmosferei, le sfarmă în părțile lor componente — protoni și neutroni — și dau naștere la tot soiul de raze invizibile și pătrunzătoare care străbat întreaga atmosferă și pot pătrunde chiar adînc sub pămînt sau pînă în fundul celor mai adînci oceane.

Trebuie însă să spunem că deși energia fiecărei părțilelele cosmice e uriașă în comparație cu ceea ce putem noi realiza în mod obișnuit în laborator, aceste părțilelele sînt atît de rare încît energia totală transportată de razele cosmice care cad pe un hectar din suprafața pămîntului abia pot face să se aprindă becul unei lămpi de buzunar.

Marele interes pe care îl prezintă însă razele cosmice pentru savanți constă în aceea că particulele cosmice, care pot fi observate cu aparate extrem de fine, ne permit să facem anumite studii deosebit de importante cu privire la evoluția materiei. Rezultatele acestor studii își găsesc mai tirziu însemnate aplicații în diferite probleme ale fizicii atomice. Îmbogățirea cunoștințelor noastre cu privire la razele cosmice merge mină în mină cu găsirea de noi și noi căi pentru folosirea pașnică a energiei nucleare.

de E. Friedländer

cercetător științific la Institutul de Fizică al Academiei R.P.R.

Oricine știe că asupra pămîntului nostru cad fără încetare raze de lumină provenite în primul rînd din soare și într-o mai mică măsură din celelalte corpuri cerești. Ceea ce e însă mai puțin cunoscut este faptul că pe lîngă razele luminoase mai cad asupra pămîntului, zi și noapte, fără încetare un soi de raze care nu pot fi văzute cu ochii, înzestrate cu energii uriașe, care vin din spațiul nemăsurat dintre astre. Aceste raze, numite cosmice sînt formate

După cum se știe, acumulatorul unei mașini dă o tensiune de 6 sau 12 volți, iar rețeaua de curent electric dă 110 sau 220 de volți. Ca să producem razele cosmice cele mai puțin energice ar trebui să folosim tensiuni de miliarde de volți. Savanții au putut arăta că (e drept destul de rar) se observă particule cosmice cu energii atît de mari, încît pentru a le produce în laborator ar trebui să dispunem de o tensiune de un miliard de miliarde de volți.

din mici părțilelele de materie încărcate cu electricitate pozitivă, care se mișcă cu viteze uriașe, foarte apropiate de viteza luminii (adică 300.000 de kilometri pe secundă).

Multă vreme aceste raze au fost o taină pentru savanți; dar în ultimii 10 ani s-a putut dovedi că părțilelele încărcate cu electricitate care formează razele cosmice sînt nucleele atomilor unor substanțe bine cunoscute ca hidrogenul, heliul, litiul și altele.

Știm că atomii tuturor elementelor se compun dintr-un miez greu, numit nucleu, încărcat cu electricitate pozitivă și un număr mai mic sau mai mare de părțilelele ușoare numite electroni, care sînt încărcate cu electricitate negativă și se învîrtesc în jurul nucleelor. În spațiul cosmic de multe ori nucleele sînt „dezgolite” de învelișul lor electronic. Se obțin astfel ioni pozitivi care pot fi puși în mișcare dacă sînt aduși sub influența unor forțe electrice sau magnetice. Ceea ce este uluitor, e mărirea energiei îngrămadite în cite o particulă cosmică. Ea poate fi măsurată cu o unitate care ne este bine cunoscută din viața de toate zilele și anume voltul.

„Fabrica de climă blîndă”

Priviți harta alăturată. Veți observa de îndată că Asia și America de Nord sînt despărțite prin strîmtoarea Behring. În această strîmtoare se întîlnesc apele calde ale Oceanului Pacific cu apele Oceanului Înghețat de Nord. Datorită curenților reci care bîntuie în Oceanul Înghețat de Nord, frontul zăpezilor veșnice și al ghețurilor se întinde mult pe uscat.

Folosirea într-un fel oarecare a strîmtorii Behring a constituit încă de mult timp o problemă pentru diferiți oameni de știință. De curind, inginerul sovietic A. I. Șumilin a propus să se ridice în această strîmtoare o grandioasă construcție internațională: o centrală atomoelectrică de mare putere.

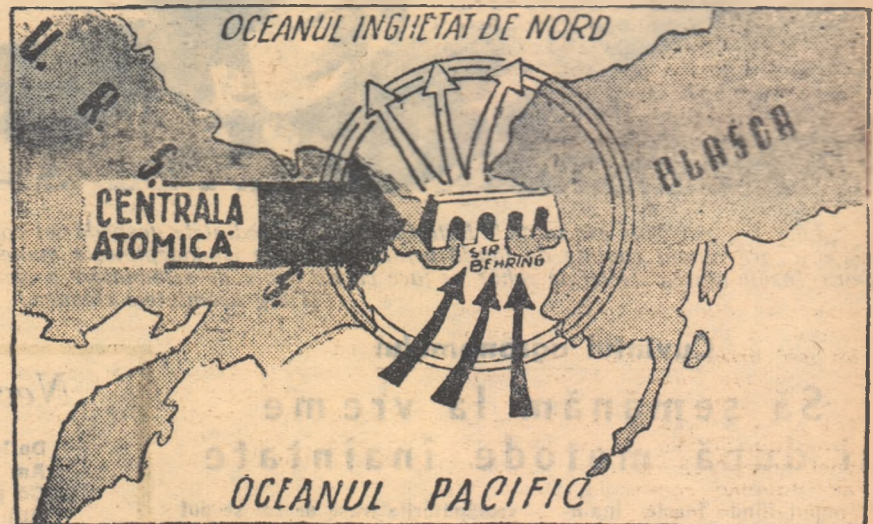
Printr-un stăvilar-pod, clădit aici, ar putea trece anual un șuvoi de apă caldă de aproape 100.000 km. cubi. Acest nou curent de apă caldă, creat de mina omului,

ar încălzi treptat marea Behring și o parte din Oceanul Înghețat de Nord. În felul acesta, clima Asiei, a Americii de Nord și chiar a Europei s-ar îndulci simțitor. Ghețurile veșnice ar fi alungate din această parte a globului pămîntesc, iar cu ajutorul centralei ar putea fi înfrînt pustiitorul vînt siberian.

În același timp, atomo-centrala ar putea trimite curent electric pînă la Londra, Paris, Berlin, Varșovia, Moscova sau Washington.

O astfel de construcție nu este imposibilă. Ea se poate realiza, deosebit de ușor, în strîmtoria Behring care are 85 km., iar adîncimea este de numai 40 m.

Firește că sarcina construirii acestei „fabrici de climă blîndă”, un e de loc ușoară. Însă, nu încapă îndoială că în prezent, cînd omenirea a descoperit energia nucleară, există putința de a se realiza și această îndrăzneață idee.

TOATE FORȚELE CULTURALE în sprijinul transformării socialiste a agriculturii

viduale. În ultimile săptămîni alte 40 de familii din Biled au făcut cereri de primire în colectivă. Pentru a ajunge la acest rezultat, activul cultural al comunei Biled a folosit o serie de mijloace între care spectacolele formațiunilor artistice ale cîminului cultural, gazeta de perete, munca cu cartea, vizitele la gospodăria colectivă și în casele colectivizatorilor și mai cu seamă munca individuală de la om la om. La îndemnul învățătorului Pirva Nicolae, toți membrii corpului didactic din comună au început să umble din casă în

nul cultural. Între colectivizatori și țărani cu gospodării individuale s-au lămurit o seamă de întrebări și nedumeriri ale celor care doreau să intre în gospodăria colectivă. O deosebită înfrînire au avut și articolele despre munca în colectiv și despre succesele obținute de colectivizatori. Aceste articole au apărut la gazeta de perete și au fost semnate de oameni cu greutate în sat, ca de pildă Jiva Osobin, președintele gospodăriei colective, Anghel Milan, secretarul organizației de bază din gospodăria colectivă și alții. Rezultatele în-

au sprijinit munca politică de masă dusă de organizațiile de bază în vederea cuprinderii de noi țărani muncitori în gospodăria colectivă. Astfel s-a reușit ca pe raion numărul colectivizatorilor să crească în scurt timp cu încă 53 de familii. Alte 300 de

cereri așteaptă să fie luate în discuție de adunările generale ale gospodăriilor agricole colective.

În satele unde sînt întovărășiri agricole, munca culturală a fost orientată atît spre primirea de noi membri, cit și spre transformarea întovărășirilor în gospodării colective. În aceste localități, ca și în cele 2-3 sate din raion unde nu există nici o unitate socialistă, unul din mijloacele des folosite pentru ducerea muncii culturale și educative este și trimiterea de caravane cinematografice. De curind, în satele Chișoda și Giroc, unde nu există sector socialist, au fost inaugurate întovărășiri agricole. În satul Sacoș din comuna cu același nume, o serie de întovărășiri au făcut cereri pentru a transforma întovărășirea în gospodărie agricolă colectivă.

Realizările obținute pînă acum, ne îndreptătesc să credem că sîntem în măsură să ducem la îndeplinire sarcina de a sprijini mult mai bine munca pentru atragerea țăranimii muncitoare pe calea cooperativizării agriculturii.

Din experiența activului cultural al raionului Timișoara

casă, de la om la om, lămurind țăranilor muncitori cu gospodărie individuală avantajele muncii colective.

O intensă activitate cultural-educativă s-a dus și se duce și în comuna Parța. Aici munca de lămurire de la om la om a fost dusă în majoritatea cazurilor de către colectivizatori. Organizîndu-se numeroase întîlniri, la cămi-

trezii munci de lămurire n-au întîrziat nici aci să se arate. Acum în Parța, pe lîngă cei 50 de membri noi primiți, au mai depus cereri încă 20 de țărani muncitori.

Există și alte exemple asemănătoare în raionul nostru. De pildă, și la Săcălaz, Sîndrei, Beșenova, ca și în alte comune și sate, activiștii culturali

ION RADULESCU
șeful secției culturale a sfatului popular raional Timișoara

Cartea-prietena noastră

In povestirea „Sultănică”, Barbu Delavrancea înfățișează o imagine realistă a satului de pe vremuri: După o minsoare care a acoperit satul cu o haină groasă de omăt, cea dinții pirtie a fost tăiată de oameni către circiumă.

Cu citva timp în urmă ne aflăm în comuna Grebu, raionul R. Sărat. Ninsese mult în zilele acelea. Am putut merge cu ușurință însă tocmai acolo unde ne minau treburile, — la secția de librărie a cooperativei — pentru că înspre librărie ducea o pirtie bine bătătorită. Atunci ne-am amintit de satul descris de Barbu Delavrancea și ne-am gândit că între un sat și altul e o mare distanță de ani, de oameni și de rinduieli. În satul de azi a pătruns însfrișit lumina pentru că au militat incintașii culturii românești...

La căminul cultural din comuna Valea Călugărească, șapte perechi de tineri jucau cu foc sub supravegherea atență a instructorului de dans. Pe Radu Iordan, responsabilul colțului roșu al cooperativei din comună, l-am aflat aici. Părea destul de necăjit că trebuia să-și întrerupă repetiția:

— Tare am vrea să cîștigăm concursul pe țară — îmi mărturisii el. Era îmbujorat de joc și de tinerete. În activitatea colțului roșu de care răspunde, a început de câteva luni să-și facă loc o nouă preocupare: munca cu cartea.

A deschis înăurul Iordan, un stand permanent de cărți în încăperea în care salariații cooperativei joacă șah și a băgat de seamă că ori de câte ori aduce cărți noi, la colțul roșu se adună mult mai mulți oameni.

Cu timpul Radu Iordan și-a sporii rolul de comandă pe care le preda cărașei Bujoreanu, gestionara librării, fapt care a determinat-o pe gestionară să-și facă mai des drum la Ploești, la baza raională C.L.D.C. și să caute cărțile cerute.

Munca cu cartea și-a găsit în Valea Călugărească mulți susținători. Directorul căminului cultural, tovarășul Uncu Dumitru, s-a dovedit a fi unul dintre cei mai activi. Cîteva articole scrise de bibliotecara căminului cultural, Ioanișescu Florica, la gazeta de perete, prin care atrăgea atenția cititorilor asupra unor cărți noi, sosite la librărie și sublinia necesitatea citirii lor, au făcut ca ele să găsească repede cumpărători.

Potereșoiu Valerica, o femeie în vîrstă, văduvă cu șase copii, n-a cunoscut bucuria deslușirii slovelor pînă în anul 1951 cînd, în urma îndemnașilor învățătorului Uncu Dumitru, s-a hotărît să se înscrie la cursul de alfabetizare. După trei ani bătrîna a putut citii singură ziarul, iar mai tîrziu, povestiri scurte sau broșuri care vorbeau despre viața nouă a țărănilor muncitori din patria noastră. Cînd în comună au început frămîntările pentru înființarea unei gospodării agricole colective, ea, Valerica Potereșoiu, mamă a șase copii, vădăna cu un pogon și jumătate de pămînt și-a scris singură, cu scrisul ei mare, cererea de intrare.

A mai băgat de seamă directorul căminului cultural că Gheorghe Ungureanu și nevasta lui, Florica, după ce plecau de la cursul agrozootehnic, se opreau la librărie să caute cărți care să le întregescă și să le îmbogățească și mai mult învățămintele căpătate la cursuri.

Și-a făcut într-o seară drum la Ungureanu acasă, a văzut că omul pus la loc de mare cinste un rîu cu peste 60—70 de cărți de viticultură și de literatură, și s-a hotărît să-l facă pe Ungureanu să țină singur conferințe la cămin despre cele mai bune metode de cultivare a vișei de vie. Astăzi, Gheorghe Un-

gureanu aduce la librărie note despre cărțile care i-ar ajuta să-și țină cit mai bine lecțiile la cursul agrozootehnic. Viorica Stoica e secretara U.T.M. și una dintre activistele de bază ale căminului cultural. Ea s-a evidențiat în nenumărate rînduri prin acțiuni de răspîndire voluntară a cărții, organizate cu pionierii și utemiștii din școală.

Cîteva probleme ale difuzării cărții în satele regiunii Ploești

De concursul „Iubiți cartea” răspunde aici tovarășa Ioanișescu Florica, bibliotecara căminului și profesoară de geografie. Într-un timp destul de scurt, s-au înscriși la concurs 44 de participanți. Dintre aceștia s-au prezentat pînă în prezent în fața comisiei 11, mulți avînd acasă, cumpărate de ei, cărțile obligatorii ale concursului.

Cartea și-a cîștigat în Valea Călugărească mulți prieteni. Secția de librărie a cooperativei de aici are mult de lucru. La acest rezultat s-a ajuns prin strînsa colaborare a gestionarei și a celorlalți salariați ai cooperativei cu căminul cultural.

Necazul lui Alexandru Soare

Numele „Soare” e foarte răspîndit în satul Nistorești, raionul Cîmpina. Ca să se deosebească între ele și să se știe despre cine e vorba, familiile „Soare” din Nistorești păstrează cu sfințenie pronumele părinților și buucilor lor. Numai un singur Soare din Nistorești nu are nevoie de așa ceva și anume Alexandru Soare, om de peste 50 de ani, care după ce ani în șir a venit la învățătorul Alexandru Popovici să învețe a citii și a scrie a ajuns astăzi printre fruntașii muncii culturale din comună. Pentru aceasta a devenit atît de bine cunoscut în Nistorești, încît nu mai are nevoie să-și adauge pronumele părinților și buucilor.

Alexandru Soare și-a cumpărat de la Breaza, de la Cîmpina, sau chiar

din Ploești, cărți despre care a auzit vorbindu-se la cercul de citit, la seriile literare organizate la căminul cultural, sau la spectacolele echipei artistice, cînd crainicul, între altele, prezintă și noutățile literare.

N-ar fi făcut firește altele drumuri pentru a-și cumpăra cărți dacă le-ar fi găsit la cooperativa din comună. Iată și pentru ce s-a gândit să scrie articolul acela la gazeta de perete prin care îl critica aspru pe gestionarul cooperativei, Constantin Cucu. Avea toată dreptatea să fie supărat bătrînul Alexandru Soare, pentru că la cooperativă, multe cărți interesante nu se aduceau, iar cele existente erau aruncate într-un dulap acuns după raturile cu sandale și stămburi.

Gestionarul s-a supărat la început pentru critică, dar după o zi l-a trecut minia. A văzut că Soare Alexandru are dreptate și a pus lingă casieră o masă pe care a înșirat, la vedere, toate cărțile sosite de la cooperativa de centru. S-a văzut că în primele zile după aceea, mulți săteni au cumpărat cărți de la cooperativă. Ne-am întrebat pentru ce gestionarul cooperativei a privit, pînă la data apariției articolului cu pricina, munca de difuzare a cărții drept o povară în plus? Răspunsul acestei întrebări l-am aflat mai tîrziu, după ce, vizitînd alte comune din regiunea Ploești am putut vedea situații asemănătoare în ce privește felul cum gestionarii cooperativei lor se achită de această îndatorire.

Tîlcul unei neglijențe a Centrocoop-ului

Avem în față un act de o deosebită însemnătate pentru buna funcționare a cooperativei. Este vorba despre așa numitul „contract direct” între centru și cooperativa sătească. Acest act, tipografiat, prevede la loc de cinste diferite articole, desigur trebuitoare, ca: țesături de bumbac, încălțăminte, galanterie, cosmetice, ș.a. Cîtînd însă rîmli pînă la urmă dezamăgit: cartea, acest bun neprețuit al omului,

nu figurează ca articol care să fie desfăcut prin rețeaua cooperativei.

Dacă acest „contract direct” nu prevede o asemenea articol, atunci bineînțeles că gestionarii cooperativei, după „contract” nu au nici o obligație în ce privește aprovizionarea și desfacerea cărții.

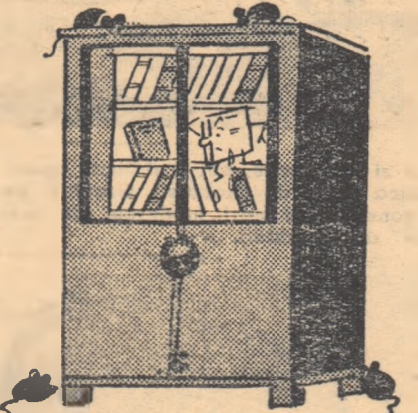
În două luni de zile, gestionarul magazinului mixt din comuna Topliceni, raionul R. Sărat, Tache Dragomir, a vîndut cărți în valoare de 76 lei. Dreneș Tudorița, gestionara secției de librărie a cooperativei din comuna Merei, raionul Buzău, a atins în două luni suma de 101 lei, iar gestionara librării din comuna Sîlpu, raionul Buzău, tovarășa Ana Dobre, în două luni și jumătate nu a vîndut cărți nici măcar cît ceilalți doi gestionari, deși în comună sînt 45 de țărani muncitori înscriși în concursul „Iubiți cartea”. (În trecut sînt spus, librăria nu are în rafturile ei nici una din cărțile obligatorii pentru concurs, iar la bibliotecă din comună se găsesc numai două cărți din cele obligatorii). Aceste fapte dovedesc o dată cu lipsa de interes a gestionarilor și pe aceea mai gravă a căminelor culturale și organizatorilor concursului „Iubiți cartea”, care nu s-au îngrijii nici măcar de asigurarea bibliografiei obligatorii a concursului.

O gestionară în incurcătură

Tovarășei Foidaș Viorica, gestionara librării din comuna Telega, raionul Cîmpina, i s-au repartizat de către baza raională C.L.D.C. cărți pe care cu greu și-ar putea închipui cineva că le-ar citii vreun sătean din comună.

Telega este o așezare micuță și pitorească, printre dealurile care mai încolo, către nord, sprîjină și vestesc munții Carpați. Locuitorii ei se îndeletnicesc cu creșterea vitelor, cu pomicultura și apicultura. Iată de ce nu ne vine a crede nici în ruptul capului că s-ar putea găsi printre țărăni muncitori de aici vreunul pe care să-l intereseze „Normarea tehnică”, „Metode rapide de rectificarea a metalelor”, „Istoricul războaielor de țesut”, „Chimia petrolului”, „Sinteza organică” și alte asemenea cărți aflate în rafturile librării. De asemenea, se pune întrebarea:

De ce oare este obligată tovarășa Foidaș Viorica să-și țină încărcată gestiunea cu cărți în limba maghiară,

ră, cînd în toată comuna Telega nu este nici un cetățean care să cunoască limba maghiară?

Cine poartă vina pentru incurcătura iscată? O poartă desigur tovarășii de la Centrul regional de librării și difuzare a cărții din Ploești.

Situația librării de aici a pus pe gînduri și pe membrii brigăzii artistice de agitație din comună. Într-un program prezentat nu demult, brigada și-a spus astfel cuvîntul, după ce a criticat o serie de alte aspecte ale muncii culturale:

„Dar mai e încă ceva
La Telega pe șosea
E și bibliotecă
Și-n ea cartea plînge-așa:

De vreo doi ani și ceva
Nimeni nu vrea să mă la.
Bibliotecară, bibliotecară,
Scoate-mă pușia afară,
Scoate-mă din dulăpior
Și mă dă la cititor
Fă cu mine-o prezentare
Pune-mă-n vitrina mare,
Dă-mă să mă răsfoiască
Satul tot să mă citească...”

Gestionar de librărie sau vînzător de parfumuri?

Cu exemplul pe care-l vom arăta mai jos, în fața organelor care se ocupă cu difuzarea și popularizarea cărții se ridică încă o problemă foarte însemnată.

Tovarășă Cristian Elena este gestionara secției de librărie a cooperativei din comuna Poiana, raionul Cîmpina. Îndeplinește această funcție din anul 1951, după ce a urmat o școală specială de gestionari de librării. Luîndu-și funcția în primire, tovarășă Cristian Elena s-a dedicat însă cu trup și suflet vînzării articolelor cosmetice și de papetărie, lăsînd difuzarea cărții în seama inițiativei învățătorilor. Preocupată de această treabă, tovarășă Cristian Elena nu a citit nici o carte din cele sosite la baza raională, nu a auzit niciodată despre concursul „Iubiți cartea”. Exemplul

ei ne îndreptățește să atragem atenția forurilor centrale asupra nevoii de a se organiza instrucție cu gestionarii librăriiilor, precum și de a-i obliga pe acești gestionari să facă parte din activul cultural al comunelor și să studieze întreg materialul de popularizare a cărții editat de C.L.D.C.

Cîteva concluzii

Faptele arătate mai sus dovedesc că în regiunea Ploești, în munca cu cartea, atît organele cooperativei și C.L.D.C., cît și activul cultural care se preocupă de această problemă, au încă multe lipsuri.

Unităților și organelor cooperativei le revine sarcina de a căuta și găsi cele mai variate forme pentru a înviora și stimula vînzarea cărții prin unitățile sătești, începînd cu aplicarea măsurii de acordare a procentului legal pentru vînzarea cărții la sate, organizarea a cit mai multe standuri de cărți în comune, ținerea unei evidențe clare asupra vînzării cărții beletristice, științifice, politice. De asemenea, Centrocoop-ul trebuie să se îngrijească și să treacă în planul de muncă al gestionarilor un plan decadal de desfacere a cărții, plan care în prezent nu există.

Activul cultural are datorita să-și îndrepte cu și mai mare stăruință atenția înspre secțiile de librărie ale cooperativei și a ajuta pe gestionari și vînzători. Activiștilor culturali de la regiune și pînă la comune trebuie să le fie limpede faptul că munca de răspîndire a cărții nu e numai o treabă comercială, ci și o sarcină politică de mare răspundere. De însemnătatea acestei munci politice trebuie să fie pătrunși și gestionarii cooperativei și conducătorii Uniunilor raionale ale cooperativei și lucrătorii de la centrele de librării și difuzare a cărții, care au dovedit, de asemenea, multe lipsuri în sistemul de răspîndire a cărții în sate.

O contribuție rodnică pentru înlăturarea acestor deficiențe pot și trebuie să o aducă bibliotecarii și cei care se ocupă în comună cu concursul „Iubiți cartea”. Ei trebuie să atragă în acest concurs și pe gestionarii și vînzătorii secțiilor și raioanelor cu cărți. Aceștia, la rîndul lor, trebuie să cunoască și să studieze cererile de cărți ale oamenilor muncii de la sate. Astfel vor putea cere bazelor raionale cărțile de care au nevoie cititorii.

Remediarea lipsurilor sesizate și munca pentru înlăturarea succeselor existente în această privință își vor vădi roadele în ridicarea neînecatată a nivelului de cultură al țărăniimii muncitoare, în țărîirea unei vieți îmbelșugate în satele patriei.

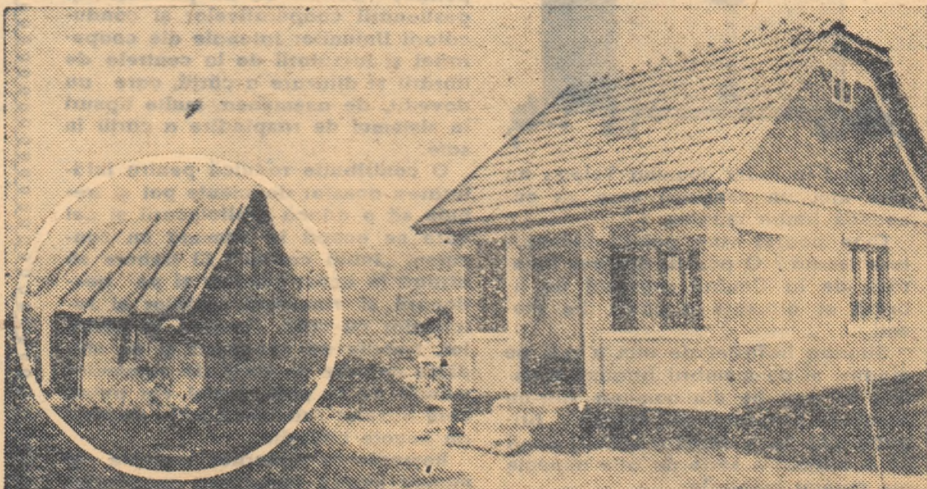
In sala de lectură a gospodăriei colective „Gheorghe Doja” din Borș pot fi audiate interesante emisiuni radiofonice sau pot fi citite cărți instructive din biblioteca sălii de lectură, care cuprinde peste 2.000 de volume. Tinerii Andrei David, Victoria Szabo, Edelka Bodo, Iolanda Ratz, Irina Varga și Anton Erős ascultă cu atenție o emisiune de radio închinată frunțașilor din agricultură.

Se poate spune că avem în față un mic palat cultural pe care colectivștii din Borș l-au construit din fondurile realizate prin autoimpunere în anul 1955. Exteriorul va fi terminat în anul 1956. Clădirea are o sală de spectacole cu o capacitate de 400 de locuri, scenă de teatru, sală pentru bibliotecă, sală pentru șah și ping-pong. Căminul cultural are un aparat de radio, precum și aparate pentru proiecția filmelor.

Asemenea construcții din piatră, mari și luminoase, pot fi ridicate numai de o gospodărie careia îi dă mâna să facă astfel de cheltuieli. Grajdul pe care-l vedeți în fotografie este una din construcțiile mari, moderne, ale gospodăriei agricole colective „Steaua Roșie” din Apahida.

Casa cea nouă a lui moș Andrei Iconaru, colectivist din Apahida. În medallion: vechea lui locuință. Priviți câtă deosebire! Ele sînt o imagine a vieții din trecut și de azi a acestui țaran muncitor, care a pornit cu încredere pe drumul pe care-l îndrumă partidul.

Colivie min

Inaugurarea colectivei

Cea din urmă zi de sărăcie
Cu un zimbet trist s-a depărtat...
Azi în sat e mare bucurie,
Azi e sărbătoare mare-n sat.
Ne-au tot stat dușmanii împotriva,
Însă visul tot ni-l împlinim —
Și pe mult dorita colectivă
Ca pe o mireasă o primim.

Știm; ne-o fi o soață minunată,
Nu ca sărăcia — aspră, rea:
Ba uita de masă citeodată,
Ba, în viscol, goi ne trimetea.

Unde-i azi, prieteni, pină-n zare
Cîmpul ciumpav, îmbucătățit
S-or desfășura, fără răzoare
Largi tarlale fără de sfîrșit.

Să cîntăm așa cum n-am cîntat!
Să jucăm cum n-am jucat vreodată!
De-azi începe traiu-adevărat,
Și o viață plină, -mbelșugată.

Și să mai aducem încă vin,
Rubiniu să licăre-n clondire.

Mie, uite, n-îl paharul plin,
Totuși simt că-s beat de fericire!

MIHAELA MONORANU

Construcții noi de noi, cu odăi frumos
ogrăzi cu zeci de orăt
dărte colectivă, a țărani
și de viață.

Să facem, cititorii
însoțindu-l pe fotorep
ardelenești cu go
și Apahida din regiun
deaproape viața îndest

Pe ulița largă din sat
tivistilor Ion Dolha, Teod
razilor din satul Bolduș

Seară de martie, cu vînt ascutit ce-ți
pătrunde pină-n măduva oaselor.
Ulițele satului sînt noroioase. Dar
țărani muncitori din satul Roma, rai-
nul Botoșani, nu se sinchiesc de vremea
urită a acestei primăveri întîrziate. Gru-
puri, grupuri ei se îndreaptă către că-
minul cultural. De cu vreme învățătorul
Huc Constantin, directorul căminului
cultural, a dat veste prin sat că în astă
seară se va ține din nou „sfat” la cămin.
„La sfat cu colectivștii”, așa le spune
învățătorul Huc acestor seri. O dată a
vorbit aici colectivștul frunțaș Birligă
Mihai. Altă dată Mihai Floraru a arătat
ce a văzut în colhozurile din Uniunea
Sovietică.

Dar discuțiile cele mai vii se înfiripă
în serile cînd colectivștii făcînd socoteli
cu tîbișorul la tablă, arată cit au adus
ei în toamnă acasă față de oamenii din
sat care n-au intrat încă în gospodărie.
O asemenea discuție urma să aibă loc și
în această seară.

„Ion a lui Bardan și-a terminat tre-
burile prin ogradă și acuma se îndrepta
și el, mai cu greu, ce-i drept, pe urmele
celorlalți. Așa-i place lui întotdeauna: să
meargă tot pe drum bătătorit de alții.

„Cine-o vorbi în seara asta?” se în-
trebă Bardan și apăsă cu sfială pe minier.
La tablă se afla învățătorul Constantin
Huc și alături de el colectivștul Vasile
Iacob.

Bardan își scoase căciula, o piti sub
braț și se așeză într-o bancă mai în față.
— Iaca, sîntem aici tot oameni vred-
nici din sat — unii colectivștii, alții încă
nu. Ați vrea să facem o socoteală dreap-
tă? întrebă Iacob pe oamenii aflați în
sală.

— Păi, s-auzim înții despre ce soco-
teală-i vorba! — se auziră cîteva voci
în sală.

— Uite care: știți că noi, în colectivă,
avem cam 544 de hectare de teren arabil
și sîntem 229 de membri; ceea ce ar
însemna că ar veni de fiecare cam 2,50
hectare. Așa-i?

— Așa!
— Dumneata — se adresă el lui Bar-
dan — după cîte știu ai ceva, ceva mai
puțin de cinci hectare.

— Chiar așa — adevert Ion Bardan. —
Patru hectare și 90 de ari.

— Ei, hai să vedem cit ai scos dum-
neata de pe pămîntul pe care-l ai și-ți
spun și eu cit am cîștigat în colectivă
pentru cele 936 de zile-muncă făcute cu
familia mea.

Și-așa începu una din acele discuții

care trezesc mult interes în
menilor din sat.

— Ei, ia spune ce ai de
întrebă Bardan cu glas tar

— Ce-am dus? Uite ce-am
lalți oameni mi-s martori
grame grîu...

— 3176? — întrebă mira

— Așa Ioane. Drept îi

Drept îi Savetă? Gaftinine,

— Drept — se auziră gla:

„...Și acum cine
cu gospodărie mijloc
După cîteva secund
ternice aplauze, arată c
membrii gospodăriei col
Oradea.

... cu o nouă înfrățire

uri, magazine și pătule, ulițe întregi de case late, lumină electrică, aparat de radio; atât înfrățirea de azi a satelor cu gospodăria colectivă — au trecut la o nouă rânduială de muncă

scurtă călătorie prin trei din aceste sate, în țara noastră. Sînt trei din numeroasele sate colectiviștii: Borș, regiunea Oradea, Bolduț Cluj. Cu acest prilej vom cunoaște mai în- a colectivizării, roadele muncii lor unite.

parte și de alta se ridică noile case ale colectiviștilor și Ion Filip. Ele sînt mărturie ale înfrățirii care a trecut la noile rînduiri de muncă și viață.

... cu colectivizării

— Și-am mai luat 6552 kg. de porumb, 468 kg. de fasole, 421 de floarea soarelui, 936 kg. de cartofi, 936 kg. de ceapă, 468 kg. de varză, 187 kg. de zahăr, 9.600 kg. de lînă, 93 kg. de brînză, aproape un vagon de furaje și peste 6.500 lei. Ei, ce zici?

— Ai ieșit bine, n-am ce zice.
— Am făcut socoteala în bani — continuă Iacob. — Știi la cit se ridică toate astea? La 26.327 de lei — și n-am pus la socoteală ce-am mai agonisit din gospodăria personală. Acu, spune și tu cum ai ieșit? — îl întreabă Vasile Iacob după un răstimp.
— De, cum să ies?... Binișor, n-am ce zice, dar nu chiar ca tine.

cu înfrățirea lui Adalbert Szentmihály — țărăn colectivizării?
— cerer, un foșnet de brațe ridicate, urmat de puțin unanimitate îl primește pe Adalbert printre „Gheorghe Doja” din comuna Borș, regiunea

Scurte vești din sate

● In regiunea Craiova s-au înființat — de la începutul anului și pînă acum — 296 de întovărășiri în care au intrat 10.000 de familii de țărani muncitori cu 8.624 hectare de pămînt arabil. Numai în primele 15 zile ale lunii martie, în regiune s-au înființat 196 de întovărășiri agricole, în care au intrat 5.632 de familii, cu o suprafață de 4.858 hectare. În fiecare sat și comună din raioanele Calafat, Băilești și Vînju Mare, au luat ființă întovărășiri agricole sau gospodării colective.

● Peste 500 de familii de țărani muncitori din regiunea Bacău s-au înfrățit în muncă, înființînd 14 întovărășiri agricole și gospodării agricole noi, iar alte 330 de familii de țărani muncitori au intrat în gospodăriile agricole colective și întovărășirile înființate mai înainte.

● Zilele trecute, în gospodăria colectivă din satul Corbu de Jos, regiunea Constanța, s-au mai înscris încă 60 de familii de țărani muncitori, iar în gospodăriile colective din Sibioara, Siliștea și Oituz — din aceeași regiune — au intrat toți țărani muncitori din sat.

● In ultimele zile, în raionul Lugoj au luat ființă alte 5 întovărășiri, dintre care 2 agricole și 3 pomicole. În întovărășirea agricolă „Brazdă Nouă” din satul Hisias, au intrat 56 de familii, iar în cea din Chizătău 43 de familii cu 120 hectare de pămînt. Celelalte trei întovărășiri înființate în comunele Bara, Tapia și satul Amaradia, sînt pomicole. În prezent sînt în curs de înființare noi întovărășiri agricole, precum și gospodării colective în Sacoșul Mare și Cheches.

● Cu cele înființate în ultima vreme, numărul gospodăriilor colective și întovărășirilor agricole din regiunea Suceava a ajuns la 369; ele cuprind cam 15.000 de familii de țărani muncitori.

— S-auzim...
— Păi, de pe cele 4,90 hectare ale mele am scos cam așa: 1850 kg de grîu — că doar le-am cîntărit ast' vară, la batoză — vreo 2200 kg. de porumb, 600 kg. de orz, 550 kg. de ovăz, 500 kg. de floarea soarelui și vreo 2300 lei pe roșii și sfecla de zahăr. Din astea mi-am achitat obligațiile față de stat și mi-a rămas taman cît să am de mîncat cu cei cinci ai casei și să-mi cumpăr cîte ceva.
— Ai socotit vreodată la cit se ridică în bani agoniseala ta?
— Iaca, drept să-ți spun asta nu mi-a trecut prin gînd.
— Atunci, hai să socotim acuma... Cîteva creioane scîrțîră grăbite pe hîrtie. Învățătorul Huc socotea cu creta pe tablă.
— 7500 lei — zise primul, învățătorul, ca mai bun cărturar.
— Chiar așa, termină de socotit și Iacob.
— Da, așa-i, incuviință și Bardan.
Și ție cît ziceai că ți-a ieșit?
— 26.327 de lei!
— Ei, e o oarecare diferență, încercă să zîmbească Bardan.

Se încinșeră apoi discuții aprinse. Care mai de care voia să știe cu cît a ieșit Pintilie Abuzuloaiei, cum de-a putut să-și cumpere radio colectivista Saveta Pîrlog, cît l-a costat casa cea nouă pe Vasile Nedea, cel care toată viața lui a trăit într-un bordei și cît a dat pe plapuma aia de mătăasă, pe care-a cumpărat-o cu cîteva săptămîni în urmă.

Oamenii stătură la „sfat” pînă seara tîrziu. Și pe mulți dintre cei cu gospodărie individuală îi cîntă cele auzite în seara aceea la cîminul cultural. Unul dintre aceștia era chiar Bardan. Pe Iacob Vasile îl cunoștea bine. Era om drept. Și-apoi tot ce spusese el era adevărul curat. Așa-i! Colectiviștii își întrecuseră cu mult consătenii...

Mult n-a trecut după „sfatul” ținut la cîmin și la președintele gospodăriei colective veniră cu cerere de înscriere și Niculică Vasile, și Ilaș Leon, Eufrosina Anuței și alți țărani muncitori. Ion al lui Bardan este și el pe cale de a intra în colectivă.

„La sfat cu colectivizării” această formă de întîlnire publică a colectivizării cu consătenii lor în scopul de a face și mai bine cunoscute realizările gospodăriei colective și creșterea veniturilor membrilor săi, se dovedește a fi deosebit de bună prin rezultatele practice pe care le dă.

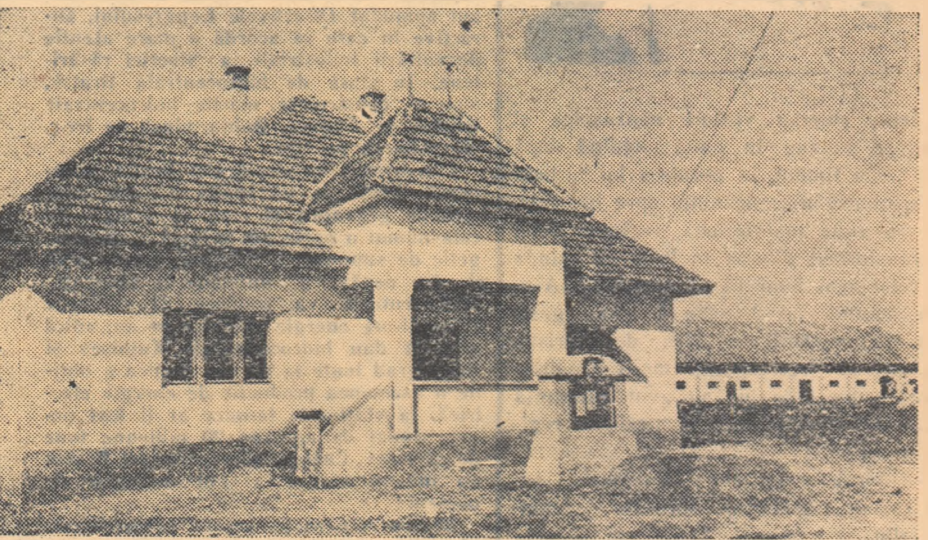
STANCU MARIN

Gospodăria colectivă „Gheorghe Doja” din comuna Borș este astăzi milionară, avînd un fond de bază de peste 1.300.000 lei. Comuna este electricificată, iar 65 de familii au aparate de radio. Despre traiul oamenilor de aici vorbește însăși fotografia de față. Casele colectivizării Geza Rutca, Ludovic Ratz și a bătrînului Ludovic Batori, paznic de noapte la una din fermele gospodăriei, au după cum vedeți o construcție modernă, ferestre mari cu jaluzele. Cine le trece pragul poate privi cu încîntare și mobila frumoasă din odăi.

Oliona Filip din gospodăria colectivă „Steaua Roșie” satul Bolduț, este crescătoare fruntașă de porci. Iată-o mîndrindu-se cu unul din cei 19 porci ai scroatei „Pădureanca”.

Casa de cultură a gospodăriei agricole colective „Steaua Roșie” din satul Bolduț, regiunea Cluj, are o sală de spectacol cu 300 locuri, 2 săli de șah și o bibliotecă.

La gospodăria agricolă colectivă „Steaua Roșie” din comuna Apahida, Ion Țîntaru, Andrei Iconaru și Samuilă Groza îngrijesc rîsadurile de legume.

Undeva în SIBERIA

Iată Angara! Aici, în pragul Padunului, peste câțiva ani se vor aprinde luminile celei mai uriașe hidrocentrale din lume. Ea va ajuta să fie folosite nemăsuratele bogății ale taigăi siberiene.

IERI...

Pustiul MORȚII

Când țarul Ivan al IV-lea, cunoscut în istorie sub numele de Ivan cel Groaznic s-a urcat pe tronul Rusiei, întreaga Siberie era stăpînită de hoarele tătarilor care adeseori năvăleau pe pământul rusesc, dincolo de granițele siberiene, ucigînd oameni și prădînd satele întinse în cale.

Atunci, sub domnia lui Ivan cel Groaznic, din mijlocul căzăcimii s-a ridicat un om sărac lipit pământului, anume Ermak Timofeevici. El, adunînd în jurul său o mină de viteji, a rostit sus și tare că dacă țarul îi va pune la îndemînă oști și arme, el va porni împotriva tătarilor și va cuceri Siberia. Țarul s-a învoit și Ermak s-a ținut de cuvînt. A cucerit pământul Siberiei și a murit eroic în bătălie, înecat în apele Irtișului...

Cîteva sute de ani au trecut de atunci. Pe tronul Rusiei s-a perindat țar după țar, iar Siberia a rămas pînă la instaurarea puterii sovietice un meleag părăsit

pe care suierau vînturi năpraznice și lupii se adunau în haite umblind după vînat. Cu timpul, în pornirea lui turbată de a nimici orice năzuință spre libertate, spre o viață mai fericită, regimul țarist a transformat Siberia în locul de osîndă al celor mai buni fii ai poporului. Aici, sub domnia lui Nicolae I. și-au găsit moartea membrii mișcării decembriste, tot aici au fost izgoniți marii gînditori care în lucrările lor au avut cetezanța să arate putreziciunea și ticăloșia regimului țarist.

Scriitorul rus F. M. Dostoievski are un roman zguduitor intitulat „Amintiri din casa morților”. Ce era această „casă a morților”? Una din temnițele siberiene, o temniță clădită aici pe întinderea albă, în „pustiul morții”. Aici și-a pierdut Dostoievski cei mai frumoși ani ai vieții ispășind grozava „vină” de a fi spus adevărul!

Siberia!... Cine nu cunoaște semnificația acestui cuvînt în Rusia de dinainte de revoluție? „Te trimit în Siberia!” — Iată crunta amenințare cu care vulturul cu două capete — stema țarilor — încerca să înăbușe năzuința poporului spre libertate. Întreaga literatură clasică rusă povestește despre suferințele deportaților, despre temnițele siberiene spre care zilnic, din etapă în etapă, porneau nesfîrșitele convoaie de osîndiți. În poezia sa „Pohod na Sibir” Vasile Alecsandri înfățișează tabloul sfîșietor al unui asemenea convoi.

Victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a alungat pentru totdeauna prădătorul vultur cu două capete. Siberia nu mai e de mult un loc de osîndă. Pe malurile Irtișului, în care s-a înecat Ermak, se construiește azi hidrocentrala Buhtarminsk. Pe Angara se va construi cea mai uriașă hidrocentrală din lume. „Pustiul morții” e azi un șantier uriaș pe care răsună mărețul imn al vieții!

AZI...

Fiica BAIKALULUI

Există o străveche legendă siberiană care povestește că bătrînul Baikal a avut 330 de fii și fiice, dar dintre toți copiii cea mai dragă i-a fost Angara, cu firea ei dîrză și nesupusă...

Într-adevăr, 330 de riuri se varsă în Baikal, lăsîndu-și apele aici, în lacul acesta uriaș ca o mare. Numai Angarei i-a îngăduit Baikalul să-și croiască drum printre masivele uriașe ale munților, gîndindu-și apele clochetitoare departe spre marea Karsk.

Demult, demult de tot, a trăit în popor gîndul supunerii apelor Angarei. Însă numai acum, în anii puterii sovietice, visul acesta a început să devină realitate. Primele planuri de construcție pe malurile nesupusei „fiice a Baikalului”, au fost elaborate în anul 1920, încă atunci cînd trăia Lenin. Marele scriitor sovietic Maxim Gorki visa acele vremuri în care apele domolite ale Angarei vor schimba înfățișarea Siberiei.

Vremurile acestea nu sînt departe. Pe malurile Angarei a început construcția uriașelor hidrocentrale, printre care și hidrocentrala Bratsk, cea mai mare din lume.

Am avut marea cinste de a fi delegat la cel de al XX-lea Congres al P.C.U.S. Cu mare bucurie și mîndrie am ascultat raportul Comitetului Central al P.C.U.S., am aplaudat Directivele Congresului, Directive în care se acordă o mare atenție dezvoltării industriale a Siberiei răsăritene. În afară de hidrocentrala Bratsk, aici se construiesc marile hidrocentrale Irkutsk pe Angara, Buhtarminsk pe Irtiș, Novosibirsk pe Obi.

Construcția hidrocentralei Bratsk a început. Unde se va înălța această construcție gigantică și cum va arăta? Ea este numai o parte din uriașul plan energetic de supunere a Angarei. Capacitatea ei va depăși 3 milioane de kilowați. Hidrocentrala va produce 22 miliarde kilowați-ore energie electrică pe an, adică atît cît dau hidrocentralele Kuibișev și Stalingrad luate la un loc. Pentru a obține o asemenea producție de energie electrică, la stațiunile termice ar fi fost nevoie anual de aproape 20 milioane tone de cărbune. Energia hidrocentralei Bratsk va înlocui munca a 140 milioane de oameni!

Pentru construcția acestei hidrocentrale gigantice a fost aleasă cunoscuta strîmtoare Padun, care se află la o distanță de 35 de kilometri de străvechea așezare omenească — Bratsk. Aici, în pragul Padunului, cum îi spun localnicii, Angara clocoțește în spume chiar și pe gerurile cele mai grozave. Locuitorii de aici spun că pesemne natura însăși a creat strîmtoarea Padun pentru construcția hidro-

I. NEIMUȘIN
șeful șantierului de construcții al hidrocentralei „Bratsk”

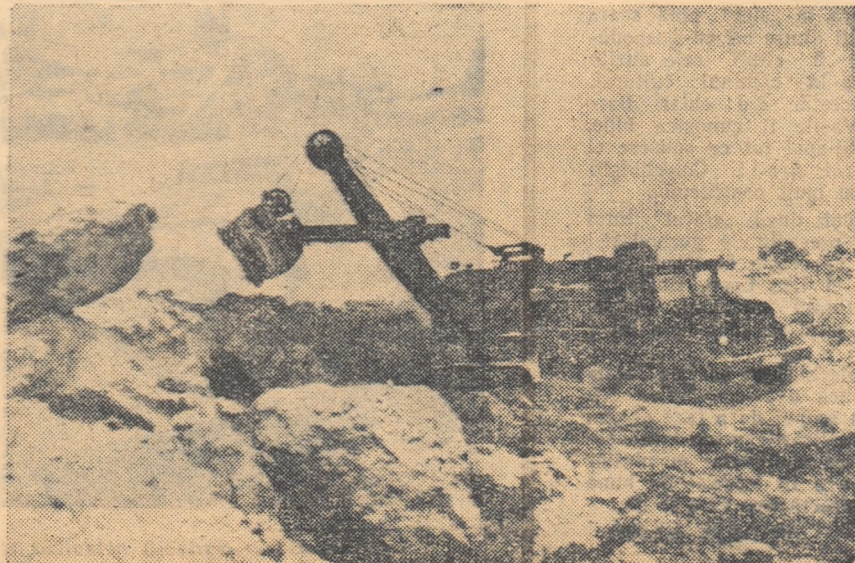
centrale. Locul este extrem de potrivit. În pragul Padunului se va construi un baraj de 130 de metri înălțime, care va da posibilitatea creării celui mai mare rezervor de apă din lume, cu o lungime de 570 km și o lățime de 40 km. Suprafața viitoare „mări Angara” va fi de patru ori mai mare decît cea a rezervorului de apă Kuibișev.

Hidrocentrala Bratsk se construiește în taigă, departe de punctele populate, departe de centrele industriale. De aceea, pentru construcția ei va fi nevoie să se

Construcția hidrocentralei abia a început și tăietorii de lemne doboară arborii seculari pentru a netezi fundul viitorului rezervor de apă. După construirea barajului, în locul acesta Angara se va ridica la o înălțime de cîteva zeci de metri.

creeze în taigă uzine puternice, întreprinderi de prelucrare a lemnului, precum și ateliere de reparații. Pe șantierul de construcție vor lucra 35—40.000 de oameni.

Din zori și pînă-n noapte pe șantierul de construcție lucrează excavatoarele uriașe.

Sînteți curioși să aflați ce se petrece acum pe șantier? Iată: în pragul Padunului se desfășoară lucrările pregătitoare. Aici muncește cu abnegație un colectiv de 9.000 de oameni. Constructorii nu înălțat un orașel muncitoresc. Aici sînt case de locuit frumoase, pe o suprafață de 34.000 metri pătrați. Există trei cluburi, școli de 10 ani, băi, un spital, magazine, cantine.

De pe acum s-au construit șosele cu o lungime totală de 100 km. Pînă în apropierea șantierului se întinde linia de cale ferată. Se desfășoară intens construcția liniei de transmisiune electrică pe o lungime de 680 km., prin care energia hidrocentralei Irkutsk va fi furnizată șantierului de pe malurile Angarei. De asemenea, se desfășoară din plin construcția de întreprinderi auxiliare. Fabrica de beton dă primele produse, s-au construit atelierele mecanice, se termină construcția primului atelier de reparații întreprinderile de prelucrare a lemnului sînd aproape gata.

Într-un cuvînt, orașelul crește pe zi ce trece. Deși el nu figurează încă pe nici o hartă a lumii, noi primim aici zilnic mai de scrisori. În fiecare zi sosesc muncitori și savanți care vor să înalțe cu miinile lor cea mai mare hidrocentrală din lume!

Da, „Fiica Baikalului” va fi pusă în slujba omului!

O nouă propunere prețioasă a guvernului sovietic

La Londra își desfășoară lucrările subcomitetul comisiei O.N.U. pentru dezarmare. După cum se știe, din acest subcomitet fac parte reprezentanții ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței și Canadei. Cu toate că subcomitetul își ține lucrările într-un cadru închis, ziarele apusene vorbesc pe larg despre poziția ce-o are fiecare delegație în această deosebit de însemnată problemă a zilelor noastre: dezarmarea.

Uniunea Sovietică și-a curcit de mulți ani simpatia popoarelor pentru propunerile sale constructive, menite să înlăture povara înarmărilor. Numai împotrivirea puterilor apusene, a făcut ca binecunoscutele propuneri ale guvernului sovietic din 10 mai 1955 să nu fie adoptate. Puterile apusene nu au dorit să se alăture propunerii sovietice cu privire la încheierea unei înțelegeri în problema interzicerii armei atomice și de aci punctul mort la care ajunsese problema dezarmării.

În dorința sa de a urni din loc lucrările subcomitetului și a face ca dezarmarea să fie îndeplinită, guvernul sovietic a prezentat la 27 martie o nouă propunere. De data aceasta guvernul sovietic nu mai leagă chestiunea reducerii forțelor armate de realizarea unei înțelegeri în problema interzicerii armei atomice. De sigur, guvernul sovietic socotește și de mai departe posibilă și necesară realizarea unui acord cu privire la interzicerea armelor atomice și cu hidrogen și va acționa în această direcție.

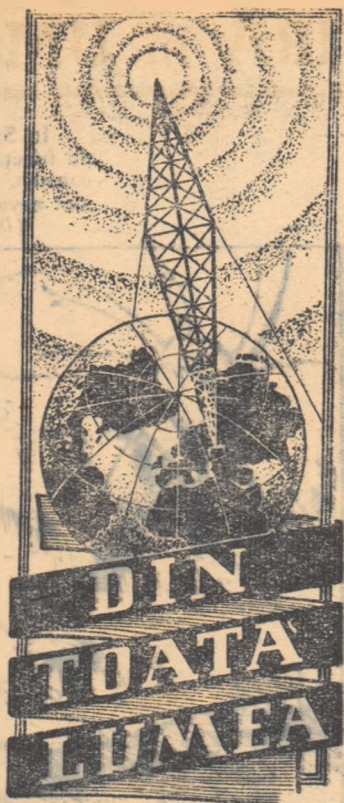
Ce cuprinde noua propunere sovietică? Principiile sale de bază se referă alături de reducerea armamentelor și forțelor armate, cit și la instituirea unui control riguros. În vederea reducerii forțelor armate și a armamentelor se propune ca statele să treacă la o dezarmare în cursul anilor 1956—1958. În primele trei luni, statele nu trebuie să-și sporească forțele armate și armamentele, și nici cheltuielile bugetare militare față de situația aflată la 31 decembrie 1955. După scurgerea celor

trei luni, S.U.A., U.R.S.S., și China urmează să-și reducă forțele militare până la un milion și jumătate de oameni; Anglia și Franța — până la nivelul de 650.000. Proportțiile reducerii forțelor armate și a armamentelor celorlalte state ar urma să fie stabilite în cadrul unei conferințe mondiale.

O atenție deosebită dă Guvernul sovietic organizării unui control riguros asupra îndeplinirii dezarmării. În scopul preîntâmpinării atacării prin surprindere a unui stat de către alt stat, se prevede organizarea de posturi de control în marile porturi, la nodurile de cale ferată, aerodromuri. Într-un anumit stadiu al îndeplinirii acestui program de dezarmare, controlul va folosi ca metodă și fotografierea din avion.

Propunerea sovietică prevede ca o măsură importantă pentru rezolvarea problemei dezarmării crearea în Europa a unei zone de limitare și de inspecție a înarmărilor. Această zonă ar trebui să cuprindă cele două părți ale Germaniei și statele învecinate cu acestea. Pe lângă alte măsuri, cele patru puteri care au trepe staționate în această zonă ar urma să încheie un acord între ele în care să se prevadă nivelul limitat al trupelor S.U.A., U.R.S.S., Angliei și Franței și interzicerea staționării de unități militare atomice și a depozitării de arme atomice și cu hidrogen de orice fel în zona menționată.

Noua propunere sovietică deschide largi perspective în vederea rezolvării problemei dezarmării. Așa după cum amintea o agenție de presă străină, pozițiile delegațiilor s-au apropiat „într-o măsură mai mare decât oricând”. O altă agenție de presă străină consideră că o înțelegere de baza planului sovietic de dezarmare ar deschide calea spre un acord asupra interzicerii armelor atomice și cu hidrogen. Rezolvarea problemei dezarmării nu mai poate fi târâgănată. Omenirea dorește ca uriașele cheltuieli irosite pentru scopuri războinice să fie folosite pentru binele popoarelor.

In câteva rânduri „Boala” generalului

Intr-o declarație făcută de curând, generalul american Gruenther, comandantul suprem al forțelor N.A.T.O. din Europa, a îndemnat ca occidentul să continue „războiul rece”

Nu se astimpără, mai frate, Acest războinic general Și iar cu pumnul-n piept se bate. În zelul lui „occidental”.

Cînd mina își întind frățește Noroadele ce s-au trezit, El ca o cucuvea coboște Și pune mina pe... cuțit.

Că vezi, nu prea-i corvine, frate,

Să fie pace pe pămînt Și de-ai-a dumnealui se bate Măcar cu... morile de vînt.

Clica ciancașistă își menține pe căi înegale un reprezentant la ONU numai datorită sprijinului dat de Statele Unite. Delegatul ciancașist este de fapt o pata care joacă așa după cum este minuită de reprezentantul S.U.A.

Reprezentantul american se înfilnește cu cel ciancașist..

(Desen de RIK AUERBACH)

O alianță peticită

Petecită în afteia rânduri, mult trîmbișata „alianță” atlantică pîrîie la fiecă smucitură. Și spre spaima nănașilor și protegutorilor ei, smuciturile devin tot mai dese. „Există numeroase indicii — scria de curînd ziaristul american Walter Lippman — că viitorul pactului nord-atlantic nu poate fi considerat ca sigur și că bazele lui strategice și politice nu sînt puternice...”

Gazetarul american a spus lucrurilor pe nume, bineînțeles cu multă stringere de inimă. Faptele devin însă uneori atât de evidente că oricît ar căuta să le treacă cu vederea, gazetarii și înșiși oamenii politici din apus n-o mai pot face. Cîte parale mai poate face vorbăria despre „unitatea” atlantică, cînd chiar între principalii „aliați” neînțelegerile se țîn lanț? S.U.A. nu vîed nici un prilej pentru a slăbi puterea Angliei și a-i lua locul în Cipru și în țările Orientului Mijlociu. Aducînd vorba despre ocuparea de către englezi a oazei Buraimi (Arabia Saudită), secretarul de stat adjunct american, Allen, a declarat că este posibil ca „S.U.A. să se afle la cealaltă parte a mesei”. Spunînd lucrurilor pe nume, aceasta însemnează că S.U.A. doresc ca stăpîne pe petrolul acestei regiuni să devină monopolurile americane în dauna celor engleze. Prin diverse mașinațiuni S.U.A. au alungat Franța din Vietnamul de sud, luîndu-i locul. Nu sînt de loc întîmplătoare declarațiile primului ministru francez, Mollet, despre pretinsul „ajutor” american Șeful guvernului francez a repropoast Statelor Unite că procedează în așa fel încît ele își fac dușmani și nu prieteni din țările care primesc „ajutor”.

Un alt fapt petrecut acum cîteva zile ilustrează și mai grător starea de lucruri din alianța țarilor apusene. Este vorba de rezoluția votată de parlamentul islandez, prin care se cere revizuirea pactului cu Statele Unite. Votarea unei asemenea rezoluții de către parlament oglindește creșterea luptei întregului popor islandez împotriva bazelor militare străine și a ocupației americane. La rîndul său guvernul grec a hotărît să ridice problema ocupării de către englezi a insulei Cipru în discuția O.N.U. Situația nu s-a îmbunătățit, ci dimpotrivă s-a înrăutățit și în direcția relațiilor

dintre Turcia și Grecia. Într-adevăr, N.A.T.O. (pactul Atlanticului de Nord) „trece printr-o criză adîncă”, așa cum constată ziarul francez „Figaro”.

Așadar, oriunde ți-ai întoarce privirea, în țările închinătate de imperialismului american, domnește zizania, se creează și se ascut neîncetat neînțelegerile.

Nu trebuie să uităm însă că alianța războinică a pactului Atlanticului de Nord încă mai constituie o primejdie serioasă pentru pacea omenirii. Se mai aud încă declarații războinice făcute fără răspundere de unii generali care slujesc interesele imperialismului hrăpăreț. Înarmării nu i s-a pus capăt. Dar popoarele își dau seama că înțelîndu-și lupta și unindu-și sforțările vor reuși să zădărnicească uneltirile ațîțătorilor la război.

„Construcțiile” din Irak

Autoritățile irakiene plănuișeră să construiască o nouă închisoare, cu o capacitate de 6.000 de persoane, deoarece închisorile care există actualmente în Irak sînt arhipline.

(Ziarele)

Se-alarară dintr-odată Vajnicii cîrmuitori, Căci în țară se constată Mare criză de-nchisori.

Grijulii nevoie mare, Pun la cale dumnealor Să mai facă o-nchisoare Pentru cît mai mult popor.

Vorba ceea, să nu zică Lumea, fără nici un rest, Că-n Irak ar fi adică Oameni fără „adăpost”.

Ford și... „capitalismul popular”

Ziarele americane au anunțat că familia Ford nu și-a putut găsi liniștea, pînă nu s-a hotărît să vîndă „marelui public” o parte din acțiunile sale. Acum, — se spune — are dreptul să cumpere acțiuni „Ford” orice muncitor — și în special muncitorii uzinelor sale. Iată deci, cum, printr-un singur petic de hîrtie de cîțiva dolari, muncitorul se trezește capitalist! După toate socotelile, muncitorul posesor de acțiuni se poate considera stăpîn, păcălîndu-se cu gîndul că între el și Ford a dispărut orice diferență. Că, adică, întrebă cine stăpînește faimoasele uzine

și cine papă sumele enorme pe care acestea le realizează, muncitorul ar răspunde naiv: eu și Ford!

Vedeți la ce schimbare fundamentală ar trebui să ducă, după socotelile..., mărturisite ale familiei Ford, punerea în practică a „capitalismului popular”? Numai că Ford și-a făcut și alte socoteli mult mai avantajoase, despre care nu-i place nici să se exprime să vorbească. Acestea se exprimă ca de obicei, în dolari. În dolari meniți să intre nu în pungile uscate ale muncitorilor, ci, tot ca de obicei, în safeurile forșilor. De pe urma

vînzării acțiunilor, Ford va încasa frumușica sumă de 60 milioane de dolari, cu care, bineînțeles, va întreprinde alte afaceri. Asta e, decamdată un cîștig. Al doilea cîștig este că, la caz de pierdere, în timpul crizei de desfacere, pe el nu-l doare nici capul. Durerea se răsfrînge asupra pungi muncitorului, unde cei cîțiva dolari, valoarea acțiunii prin care se trezise „capitalist”, nu se mai întorc niciodată. Al treilea cîștig vine de pe urma evaziunii fiscale, întrucît pentru beneficiile realizate din vînzarea acțiunilor, Ford va plăti un impozit de numai 2,5 la sută, în timp ce dividendele sînt impozabile cu 9 la sută. Și, în sfîrșit, al patrulea cîștig este că, în ciuda celor 400.000 de mici acționari, Ford rămîne stăpînul și administratorul nestingherit al societății. Aceasta întrucît agenții săi au primit instrucțiuni ca nici un muncitor să nu poată cumpăra mai mult de 100 de acțiuni, pentru a nu căpăta dreptul de a se amesteca în treburile consiliilor de administrație.

După cum se vede, miraculoasa pilulă a „capitalismului popular” vrea să ducă la stingerea luptei de clasă între muncitori și marii capitaliști, la adormirea vigilenței muncitorilor. O soluție din care capitaliștii s-ar alege cu noi afaceri, iar muncitorii... cu noi pagube!

Din aceste motive, deși pilula miraculoasă a „capitalismului popular” este mult lăudată de presa reacționară din S.U.A., totuși n-o înghite nimeni.

Intîmplările din Duno

Duno este un cîtun italian în provincia Varese (Italia), alcătuit din cîteva case dărăpănate aruncate ici și colo. Locuitorii cîtunului nu sînt mai mulți de 120, din care 70 de femei.

În acest cîtun s-a petrecut următorul fapt neobișnuit chiar și pentru Italia: lăsînd acasă femeile, copiii și pe cîțiva bătrîni, toți bărbații din Duno și-au părăsit locul de baștină, pribegînd peste graniță, în Elveția, în căutarea unei bucăți de pîine, pentru ei și familiile lor.

Iată însă că după plecarea bărbaților, femeile din Duno s-au constituit în cooperative și, ocupînd cu forța pămînturile care stăteau întelenite, au trecut să le cultive. Toate încercă-

rile autorităților de a le alunga au rămas zadarnice. Alînd de fapta curajoasă a femeilor lor, bărbații din Duno se întorc a-

cum din pribegie la casele lor, bucuroși că vor avea unde munci. Izbînda femeilor lor le-a dat o bună lecție, le-a arătat că numai uniți în luptă împotriva moșierilor își pot cuceri dreptul la muncă și la o viață omenescă.

Năluca

(Cronică rimată dedicată tuturor celor care procedează
...ca mai jos!)

Sforăie cumplit mașina
Gata — gata să ple-
nească...
Chiar și Dinsul, bată-l vina,
Obosit, pe semne, cască.

Dar gonește. Vijelle.
Urlă tunetu-n clacsoș.
Zici că însuși Sint Ilie
Bătăcește prin ralon.

Ies rumini pe la garduri
Iuși, cu mîneca sumească...
Uită țincii joaca-n șanțuri
Și se pitulă în casă.

Urlă cîinii, urlă-ntr-una
Și-l virteț prin orătănii...
Oare vine chiar furtuna
De-și fac babele mățăni?

Hei, în lături! La o parte!
Faceți loc! Sosește Dinsul!
(Țipă trinele-nclăștate
Pin' le podidește plinsul).

...Și povestea se repetă:
El coboară triumfal
Parc-ar duce-n servietă
Un baston de mareșal.

Să salute? Vai, nici vorbă!
(Ar pieri „senzația”)
Scurt, direct se viră-n
clorobă:

— Dați-mi situația!
— Intrebați... să spună
satul!
(Unii-l zic, cu modestie)
— După vorbe-mi bat eu
capul?
Mie scriți-mi pe hirtie!

Și semnați! În patru copii,
Toate cu cerneală-albas-
tră!
...N-o s-alerg să-mi sară
ochii,
Să vă fac eu treaba
voastră!

Lung condelle se-agită
Cea hîrtoagă să-ncrepeas-
că...
El, cu nutră plictisită,
Obosit, mai strășnic cască.

Și visează! Ce anume?
Intrebarea zău că-l grea:
Dacă n-ar fi El pe lume
Oare ce s-ar întimpla?

N-ar fi sigur cataclism?
Nu s-ar nărui planeta?
S-ar mai face socialism?
Cine-ar duce... servietă?

Și deodată-și amintește:
— Tii, mai sint vreo nouă
sate!
Se-nfierbintă, se răstește:
— Vreți să-mi puneți bețe-n
roate?

Situația! Nu-l gata?
Nu-l nimic! O iau și-asa!
(E vădit, ce una alta,
Că nici ei nu crede-n ea).

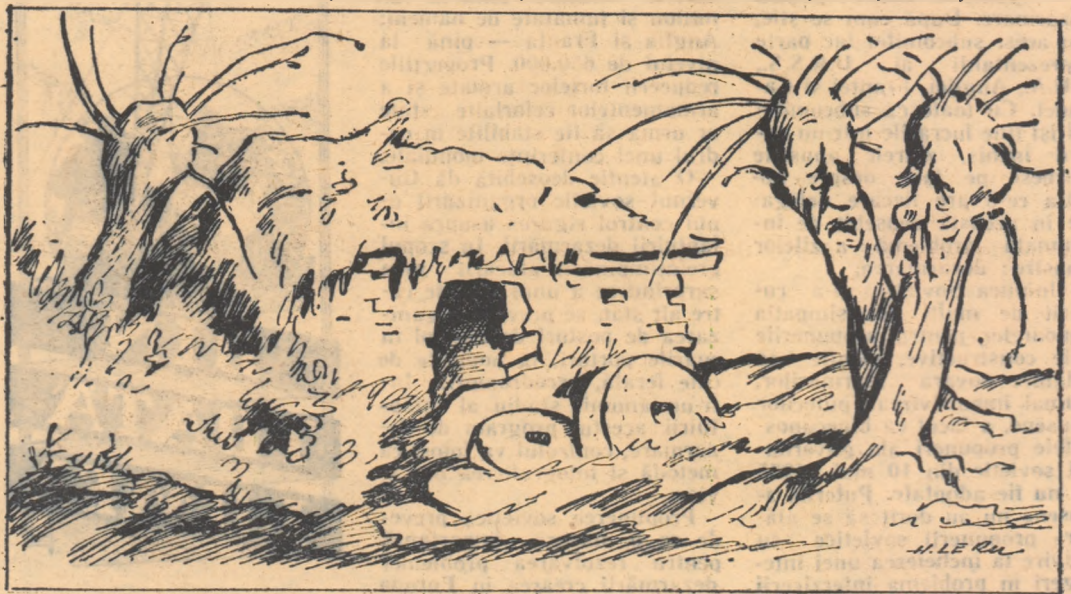
...Stă motorul să pornească.
— Vezi, iar uit de îndru-
mare!
Strigă-atunci, de la fereas-
tră:
— Puneți ordine-n dosare!

...Și în nori de praful pierdută,
A zbughit-o iar mașina,
Pe șoseaua-ncremenită
Prăpădind din nou benzina.

Cel rămași în prăfărie,
Lung în urmă-l au privit,
Tot gîndind sub pălărie:
— Zău, de ce-o mai fi
venit?

LIVIU CERNAIANU

În Susanii de Sus — raionul Drăgășani există o moară comunală care nu funcționează de multă vreme. De ea răspunde comitetul cooperativei de consum, care promite mereu că o va repara. În așteptare, țărani muncitori sint nevoiți să macine la moara chiaburului Nedelescu Marin.
(După o sezizare primită de la N. MINDRĂ, corespondent)

COPACII: — Dar moara asta de ce nu lucrează?
— Fiindcă nu lucrează nici comitetul cooperativei!
— Și comitetul de ce nu lucrează?
— Păi atunci ce-ar mai face chiaburul?

Desen de H. LERU

Ghicitoare

O cetate minunată
Stă cu poarta descuiată
Dar nu poți în ea pași
Dacă nu știi a citi.
Are-n ea, comori, potop —
Ori citi iau nu scade-un
strop.

(eșuș)

Dacă...

Vlăicuț se sculă în zori,
pregăti desaga cu mer-
inde, sacul cu grăunțe de
însămîntat și privi spre fereas-
tră, la dîra ghidușă de lumină,
în care sclipeau firicelele de
praful din odaie:

— Seninul de primăvară e
atît de amăgitor! Dacă plouă?
Nu-i așa că mă face ciuciu'ete,
de mă rid și curcile? Sau, doam-
ne ferește, pășesc ca răposatul
bunicu-meu, cînd a zăcut trei
săptămîni încheiate de pe urma
unei ploii. Mai bine, nu mă duc.
Și coborî desaga cu merinde
de pe umăr înapoi, jos, pe po-
dea.

— Dar dacă nu plouă? Nu-l
așa că pierd o zi de pomană?
Și-apoi, de ce să-mi fie mie frică
de ploaie, că doar nu-s făcut
din zahăr?

Desaga cu merinde urcă alene
înapoi pe umăr și Vlăicuț pași
afară. O adiere îi mîngîie obra-
zul. Dinsul adulmecă și deodată
se opri în loc:

— Și dacă totuși plouă? Nu-l
păcat să-mi stric sănătatea?
Că-i știut: vîntul de miază-
noapte aduce ploaie!

Desaga coboară pe prispă, iar
dînsul se așază alături și ia-
răși prinse a socoli:

— Dacă plouă, mai bine stau
acasă. Hm, dacă plouă! Dar
dacă nu plouă? Cînd mai apuc
eu să samăn? Nu mă rîde lu-

mea că m-am speriat degeaba?
Și apoi, de unde să plouă, cînd
cerul e senin sticlă?

Smuci repede desaga și porni
cu pași grăbiți spre poartă. Dar
deodată rămase iar pironit în
loc. Ce-i asta? Peste culmea
dealului, se înălța un nouraș
alb.

Încet, parcă dezamăgita și ea,
desaga cu merinde coborî îna-
poi pe prispă.

Soarele s-a dus să se culce,
că dînsul — chiar dacă plouă! —
tot trebuie să se scoale în zori.
Vlăicuț stă pe prispă cu capul
între mîini. Alături, desaga
goală: merindele și-așa, și-așa,
tot trebuiau mîncate. Se ridică
încet și se îndreaptă spre casă:

— Asta-i ultima zi pe care o
mai pierd de pomană! Mîine,
fie ce-o fi, mă duc!

Și, ca să-și dovedească sieși
cît de hotărît este, intră în o-
daie, pune mîna pe deșteptător
și dă să-l potrivească, să sune
la ora șase. Apoi, fără să-l în-
toarcă, așază ceasul la loc:

— Dar dacă plouă de dimi-
neață? Nu-i așa că mă trezește
de pomană?

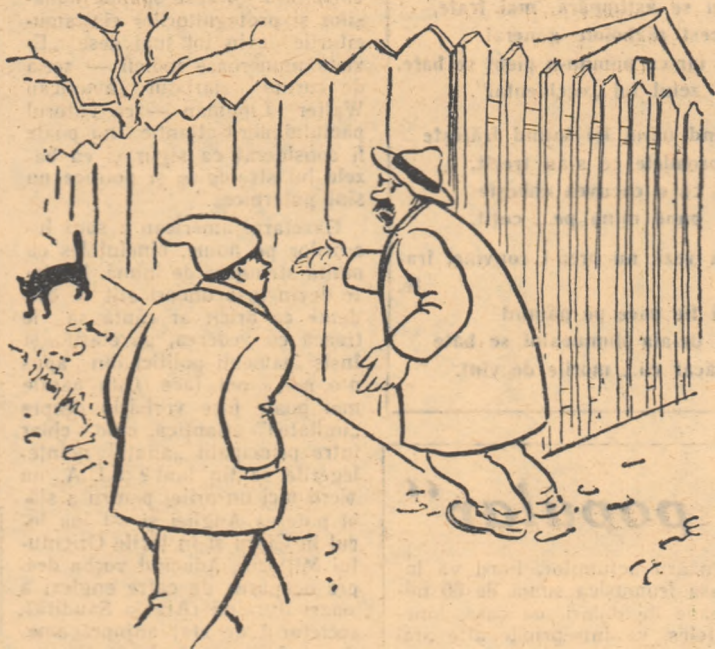
...De pe uliță se aud, veselii,
oamenii venind de la cîmp. Au
semănat. Unii or fi și terminați.
Nu-i de mirare, că doar vre-
mea a fost atît de frumoasă!

VICTOR PIȚIGOI

EPIGRAMĂ

Ion Pin'e, secretarul
sfatului popular din co-
muna Vezendin, regiunea
Baia Mare, nu acordă
nici o atenție însămîntă-
rilor de primăvară. Din
cauza îngimfării, res-
pinge toate criticile ce i
se aduc.

Deputați, să țineți minte
Cînd vă întîlniți la sfat,
Să-l mai criticați pe Pinte
Căci s-a prea în-PINTE-nat!
T. DUMITRU

— Ce aștepți aici, nea Vasile?
— M-a chemat la cămin să ascult o conferință despre super-
stiții, și mă ține în loc afurisita asta de pisică!...
Desen de GH. BADEA

ÎNTÎMPLĂRILE LUI ILIE POZNAȘU (5)

Rău prieteșug — cu chiaburu-n p'ug!

Text: M. VOINEA
Desen: N. RADULESCU

AGRONOMUL:
— Dragi tovarăși, primăvara
A umplut de muguri ramul.
De aceea, Cercui nostru
Își incheie azi programul.

ACTIVISTUL:
— Agrotehnica modernă
Unii-o cred... „sperietoare”...
POZNAȘU:
— Și chiar e! Căci sărăcia
Cum o vede... și dispăre!

PAPADIE:
— Fiindcă n-am prea fost la lecții.
Te-aș ruga să-mi spui, Ilie:
De-i muncesc lui Stan „în parte”,
Înjut lui, sau mi-ajut mie?

POZNAȘU:
— La-ntrebare, măi vecine,
Îți răspund, că nu mi-e greu:
Lui — i-ajuti s-o ducă bine,
Ție... să-l hrănești mereu!